

Pierre Guillot
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 53/72

S a m m e n d r a g

1. *Tjenestemænd — tjenesteudøvelse — faglig hæderlighed — alvorlige beskyldninger fra en overordnet — administrationens forpligtelser*
(Tjenestemandsvedtægtens artikel 24)
2. *Fremgangsmåde — tjenestemandsklager — frister — begyndelse — endelig akt fra administrationen*
(Tjenestemandsvedtægtens artikel 91)

1. Bortset fra de pligter, der i medfør af vedtægtens artikel 24 påhviler administrationen, følger det af almindelige retsprincipper og af principperne for god forvaltning, at administrationen i tilfælde af alvorlige beskyldninger fra en tjenestemand overordnede vedrørende tjenestemandens faglige hæderlighed ved udøvelsen af sin tjeneste træffer enhver hensigtsmæssig foranstaltning for at konstatere, om beskyldningerne er begrundede. Hvis de

ikke er dette, påhviler det administrationen at afvise dem og tage ethvert skridt for at genoprette det skadede omdømme. Under alle omstændigheder påhviler det administrationen at undgå en ikke strengt nødvendig offentliggørelse af beskyldningerne.

2. Alene en endelig stillingtagen fra den kompetente administrative myndighed får de fastsatte frister til at løbe.

I sag nr. 53/72,

PIERRE GUILLOT, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Det fælles Forskningscenter i Ispra

sagsøger,

repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'appel, Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B/IV, rue Philippe II,

mod

¹ — Processprog: Fransk.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

sagsøgte,

repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Giorgio Pincherle, som befuldmægtiget, med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

navnlig angående annullationen af Kommissionens udtrykkelige afslag på at efterkomme sagsøgerens anmodning om at tilbagetrække beskyldninger fremsat mod ham af hans hierarkisk overordnede og om tilkendelse af skadeserstatning

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden M. Sørensen, dommerne H. Kutscher og Lord Mackenzie Stuart (refererende),

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de af parterne under skriftvekslingen fremførte anbringender kan sammenfattes som følger:

1. Sagsøgeren indtrådte i Euratoms tjeneste den 17. april 1961 og blev tilknyttet Det fælles Forskningscenter i Ispra, herefter kaldet »FFC«. Den 1. januar 1962 blev han udnævnt til tjenestemand i lønklasse A 6. Fra 1965 har han været tilknyttet »beskyttelsesafdelingen«, der

ledes af hr. Malvicini, og har til opgave at føre kontrol med evt. indre forgiftning af personalet og at beregne absorberede doser.

2. I 1968 blev en operatør som følge af et uheld med reaktoren Ispra I forgiftet efter indånding af radioaktiv gas. Det blev herefter besluttet at lade sagsøgeren foretage visse forsøg med henblik på at klarlægge kurverne for ophobning af xenon i det menneskelige legeme, et

spørgsmål hvorom den videnskabelige litteratur kun gav beskedne oplysninger.

Allerede fra de første faser af disse forsøg, der fandt sted i 1968, mente sagsøgeren at kunne påvise »en fuldstændig uventet tendens« (virkning af isotop-adskillelse), hvad angår virkningen på ophobningen af den indåndede mængde xenon. Malvicini delte ikke dette synspunkt men hævdede, at de opnåede resultater skyldtes fejl. Uden at indrømme berettigelsen af denne kritik fandt sagsøgeren imidlertid, at forskningen burde fortsættes for at eliminere enhver risiko for fejl. Malvicini forbød ikke sagsøgeren dette arbejde, men afslog dog hans admodning om visse faciliteter til dette formål (bevillinger, passende lokale). Sagsøgeren fortsatte de pågældende forsøg, da den biologiske afdeling interesserede sig for hans arbejde og skaffede ham bevillinger og visse materielle faciliteter.

3. I 1970 anmodede sagsøgeren om tilladelse til at deltage i en kongres vedrørende beskyttelse mod radioaktivitet i Brighton (maj 1970) og i en kongres angående radioaktivitetsbiologi i Evian (juni til juli 1970) med det formål at præsentere de resultater, der var opnået ved ovennævnte forskning. Førstnævnte anmodning blev afslået, mens den anden til sidst blev godkendt.

4. Den 3. og 4. maj 1971 sendte Malvicini to skrivelser til generaldirektøren for FFC, Caprioglio.

I den første skrivelse, nummereret 2.31/91/71, slog han fast, at visse foranstaltninger, som sagsøgeren havde gennemført inden for rammerne af de ovennævnte forsøg, ikke var »udført under korrekte betingelser«.

Den anden skrivelse, som var nummereret 2.31/94/71 og bar overskriften »forfalskning af forsøgsresultater«, havde følgende ordlyd:

»Som supplement til mit notat af 3. maj d.å. ønsker jeg at meddele Dem, at Guillot har forfalsket forsøgsdata fra de sidste seks foranstaltninger med det for-

mål at få det til at se ud, som om der var en adskillelsesvirkning.

I strid med de fastsatte regler overgav Guillot mig ikke optegnelserne fra maskinens skriver angående disse foranstaltninger men alene de bearbejdede data. Data fra skriveren fandtes dog på en papirrulle fra en Olivetti-regnemaskine, som jeg fandt i en papirkurv.

Guillot, der blev udspurgt angående ændringen af disse data, understregede i hr. Dominicis nærværelse kraftigt, at det drejede sig om data direkte fra maskinen, og at skriverens optegnelser var blevet fremsendt til mig. Som svar på disse påstande fremviste jeg regnemaskineoptegnelsen.

Guillot hentede da optegnelserne fra maskinen og forsøgte at retfærdiggøre ændringen af de pågældende data ved at forklare, at det drejede sig om en korrektion, der skyldtes en ændring af forsøgsdataene, en ændring for hvilken Guillot var i stand til at fastsætte den »nøjagtige« korrektionsstørrelse uden at have gennemført noget forsøg.

En kopi af denne skrivelse blev givet til fem videnskabelige tjenestemænd ved FFC.

Ved brev af 14. maj 1971, der blev modtaget af adressaterne den 18. maj 1971, bad sagsøgeren Malvicini om at fremsende et notat af 7. maj 1971, der var vedlagt nævnte brev, til generaldirektør Caprioglio. I dette notat, som sagsøgeren benævnte »klage over Malvicini«, bestræbte han sig på ved hjælp af videnskabelige begrundelser at afvise den i ovennævnte skrivelse fremsatte kritik. Desuden anmodede han »udtrykkeligt om, at én eller flere kompetente og redeligt indstillede personer tager alle de optegnelser, som Malvicini sidder inde med, studerer og kontrollerer alle de der vedlagte tal såvel som min matematiske analyse med det formål at efterprøve, om min fortolkning af resultaterne er korrekt, og at ramme en pæl igennem Malvicinis løgnagtige beskyldninger«. Han slutter med følgende ord:

»Jeg ønsker at fortsætte disse forsøg, hvis resultater kan blive betydningsfulde.

Jeg finder det ønskeligt, at disse forsøg bliver kontrolleret og i givet fald forkastet af redeligt indstillede personer. . .

Malvicini har diskvalificeret sig selv ved at have indtaget et besynderligt standpunkt, der får ham til at benægte fakta«. Ved skrivelse af 17. maj 1971, nummeret 1.01/286/71, skrev Caprioglio til Malvicini, stadig under overskriften »forfalskning af forsøgsresultater«, at »de rapporterede forhold forekommer mig, da der også foreligger fortilfælde, tilstrækkeligt alvorlige til at begrunde indledningen af en disciplinær forfølgning mod Guillot«.

Ved notat af 24. juni 1971 meddelte Caprioglio i besvarelse af notatet af 7. maj 1971, efter at have anmodet sagsøgeren om visse oplysninger, at han var positivt indstillet over for anmodningen om kontrol af de udførte forsøg. I et notat af 7. juli 1971, nummeret 1.01/423/71, meddelte han bl. a. sagsøgeren, at han, i modsætning til hvad sagsøgeren mente, »på intet tidspunkt har besluttet at indlede disciplinær forfølgning mod Dem, men jeg har anmodet mine medarbejdere om at undersøge sagen, idet jeg dog har bemærket, at omstændighederne forekommer mig tilstrækkeligt alvorlige til at kunne begrunde indledningen af en disciplinær forfølgning«. En sådan er imidlertid indtil nu ikke blevet indledt.

5. Sagsøgeren, der havde fået et afslag på sin anmodning om tilladelse til at offentliggøre de resultater, der var opnået under hans forsøg, indbragte den 8. november 1971 en klage til Domstolen (sag nr. 91/71).

I skriftlige bemærkninger af 23. november 1971 fremsatte Malvicini videnskabelig kritik af indholdet af den artikel, som sagsøgeren havde til hensigt at offentliggøre.

Den 24. november 1971 afgav en gruppe højere tjenestemænd ved FFC, heriblandt Malvicini, som under forsæde af hr. Finzi holdt et møde efter anmodning fra Caprioglio, en enstemmig »begrundet udtalelse«, der ikke gik ind for offentliggørelsen »i den foreliggende udgave« af

den tekst, sagsøgeren foreslog offentliggjort. »De betragtninger, forfatteren fremsætter, og de konklusioner, han er nået til, kan ikke betragtes som holdbare«; »der består alvorlig tvivl hvad angår gyldigheden af visse forsøgsdata«, en tvivl der er »baseret på frygt for, at dataene er influeret af en instrumental påvirkning«.

Da tilladelsen til offentliggørelsen til slut blev givet den 8. februar 1972, hævdede sagsøgeren sagen.

6. Da Malvacini i maj 1971 mundtligt forbødsagsøgeren at fortsætte sin forskning, anmodede sagsøgeren ham ved skrivelse af 8. juli 1971 om skriftligt at forbyde ham det eller trække forbudet tilbage. Ved notat af 9. juli 1971 meddelte Malvicini sagsøgeren, at »under henvisning til Deres spørgsmål skønner jeg det nødvendigt, at der gives en redegørelse for resultaterne af den forskning, der er gennemført indtil nu vedrørende virkningerne af adskillelsen, før det løbende arbejde fortsættes og der indledes nye forsøg«.

7. Ved notat af 8. november 1971 skrev sagsøgeren bl.a. til Caprioglio:

»Jeg vil gerne have besked om resultatet af denne undersøgelse, der har stået på siden maj måned, og hvorom jeg intet har fået at vide siden juli måned, og om hvilken beslutning, De har truffet.

Jeg lægger så meget desto mere vægt på, at der træffes en endelig afgørelse, som jeg, som meddelt Dem i min skrivelse af 9. juli 1971, holder fast ved, at de alvorlige beskyldninger, der ubegrundet og ubetænksomt er fremsat mod mig, skal trækkes fuldstændigt tilbage, og at der tillægges mig en klar erstatning.

I øvrigt har Malvicini under vildledende henvisning til denne undersøgelse endnu engang forbudt mig at fortsætte mine forsøg i samarbejde med den biologiske afdeling i henhold til arbejdsprogram 111-4-01/1971, der dog er godkendt af ham selv.

Dette forbud er i alle henseender yderst skadeligt for mig. Jeg anmoder derfor

om, at De annullerer det og overfører nævnte projekt til 1972«.

Da sagsøgeren ikke fik et tilfredsstillende svar, anmodede han ved klage af 3. januar 1972, registreret i Kommissionens generalsekretariat den 5. januar 1972, Kommissionen om:

- «1. at beskyldningerne fra Malvicini skriftligt trækkes tilbage med undskyldninger, og om anerkendelse af pålideligheden af de forsøgsresultater, jeg er nået til, og som Malvicini har bekræftet;
2. tilladelse og materielle midler til at fortsætte disse forsøg, hvis teoretiske og praktiske betydning allerede er stor, og kunne blive enorm i økonomisk henseende, hvis mine resultater af opløsningen i vand af radioaktivt xenon kunne generaliseres, navnlig ved isotop-adskillelse af uran;
3. at der ydes mig en passende erstatning for den skade, jeg har lidt på grund af disse beskyldninger og det forbud, jeg har fået mod at fortsætte de før omtalte forsøg«.

Ved brev af 14. april 1972, modtaget af sagsøgeren den 28. april 1972, svarede hr. Barre, næstformand for Kommissionen, sagsøgeren bl.a. som følger:

»Efter en dybtgående undersøgelse af Deres klage, har Kommissionen konstateret, at det arbejde, som De anmoder om tilladelse til fortsat at gennemføre, ikke omfattes af nogen af de programmer, der af Rådet er vedtaget for Det fælles Forskningscenter. Under disse omstændigheder har Kommissionen besluttet at stadfæste afgørelsen fra generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter om ikke at tillade Dem at fortsætte dette arbejde, der ikke omfattes af de programmer, der er betroet ham.

Kommissionen konstaterer i øvrigt, at der sidste år blev gennemført en kontrol af den videnskabelige værdi af visse af Deres forsøg, navnlig som følge af den af Dem indgivne anmodning om tilladelse til at offentliggøre en artikel — at det er

normalt, at ansættelsesmyndigheden sikrer sig de nødvendige garantier, før den tillader en tjenestemand at offentliggøre resultatet af sit arbejde inden for institutionen — og at De den 8. februar 1972 fik tilladelse til under visse betingelser at offentliggøre resultatet af Deres arbejde. Som konklusion på sin undersøgelse er Kommissionen af den opfattelse, at de oplysninger, De blev anmodet om ved notat af 24. juni 1971, ikke udgør led i en disciplinær forfølgning, som det allerede blev tilkendegivet Dem i notat af 7. juli 1971 fra generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter.

Kommissionen bekræfter følgelig over for Dem, at der ikke er blevet besluttet at indlede disciplinær forfølgning mod Dem og giver følgelig ordre til, at skrivelserne 2.31/91/71 af 4. maj, 101/286/71 af 17. maj, 01.00/413/71 af 26. juni og 1.01/423/71 af 7. juli 1971 fjernes fra Deres personlige aktsamling.

Endelig finder Kommissionen hverken Deres første eller Deres andet krav berettiget, hvorfor der ikke er grund til at yde Dem en supplerende erstatning«.

8. Sagsøgeren indbragte den 25. juli 1972 nærværende klage.

9. Skriftvekslingen forløb forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at åbne den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

I stævningen nedlægger *sagsøgeren* påstand om, at Domstolen:

- »1. annullerer modpartens udtrykkelige afslag ved brev af 14. april 1972 på sagsøgerens anmodning under punkt 1 i sagsøgerens administrative klage af 5. januar 1972;
2. udtaler, at modparten, efter at have anerkendt det grundløse i de af Mal-

vicini mod sagsøgeren rettede beskyldninger, meddeler dette til alle de personer, der blev berørt af de i denne anledning udvekslede notater: Appleyard, Benco, Bertolini, Blaes, Bourdeau, Caprioglio, Finzi, Gerbaulet, Herrinck, Kley, Lafuma, Marchetti, Schleicher og Scotti samt formændende for fagforeningerne C.L.P. (Comitato locale personale), U.S.E.I. (Union syndicale des Employés d'Ispra), S.I.L.A.R.N. (Sindacato italiano lavoratori ricerca nucleare) og F.F.P.E. (Fédération de la fonction publique européenne);

3. annullerer modpartens udtrykkelige afslag ved brev af 14. april 1972 på sagsøgerens anmodning om at kunne genoptage sit arbejde og sine forsøg vedrørende opløsningen af radioaktivt xenon i vand;
4. dømmer modparten til at betale sagsøgeren 100 000 bfr. som skadeserstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af forholdene under punkt 1 i den administrative klage, idet retten til at ændre beløbet under sagen forbeholdes;
5. dømmer modparten til at betale sagsøgeren et beløb på 100 000 bfr. som erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af forholdet under punkt 2 i den administrative klage, idet retten til at ændre beløbet under sagen forbeholdes;
6. idømmer modparten sagsomkostningerne;
7. subsidiært beordrer bevisførelse ved vidner vedrørende visse i stævningen påståede forhold, hvorved sagsøgeren ved navn udpeger visse personer som vidner, idet han dog præciserer, at denne opregning ikke er udtømmende«.

I sin replik nedlægger *sagsøgeren*, idet han dog fastholder påstandene i stævningen, påstand om, at Domstolen bestemmer, at »bilagene 10 og 16 i svarskriftet«, dvs. Malvicinis bemærkninger af 23. november 1971 og den begrundede udtalelse af 24. november 1971, »ikke skal indgå i sagsøgerens personlige aktsamling«.

Kommissionen nedlægger i henhold til sit svarskrift påstand om, at klagen afvises eller forkastes som ugrundet, og at sagsøgeren idømmes sagsomkostningerne.

I sin duplik nedlægger *Kommissionen*, idet den dog fastholder påstandene i svarskriftet, påstand om, at Domstolen, »hvis den finder, at anlæggelse af privat straffesag fra sagsøgerens side ikke udgør et egnet skridt i nærværende sag, træffer bestemmelse om de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at omstændighederne vedrørende forsøgene den 28., 29. og 30. april 1971 kan blive undersøgt af en ekspert«, og at Domstolen »fører til retsbogen, at *Kommissionen* er parat til at bevilge de for en eksportundersøgelse nødvendige beløb, uden at dette dog skal præjudicere den endelige afgørelse vedrørende sagsomkostningerne. ... «.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

1. *Vedrørende den første og anden påstand i stævningen (tilbagetrækningen af Malvicinis beskyldninger; anerkendelsen af pålideligheden af de af sagsøgeren udførte forsøg)*

Sagsøgeren anfører, at brevet af 14. april 1972 ikke har givet ham fyldestgørende oprejsning, da han er blevet udsat for ærerørige beskyldninger på en måde, der rejser alvorlig tvivl om hans hæderlighed som person og forsker (skrivelserne af 3., 4. og 17. maj 1971). *Kommissionen*, der i medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 24 har pligt til om nødvendigt at yde bistand til og beskytte sine tjenstemænd, er forpligtet til at anerkende, at de nævnte beskyldninger — der, såfremt de var korrekte, burde have medført disciplinær forfølgning — var helt

ugrandede. Under alle omstændigheder burde der, »i overensstemmelse med praksis«, være udarbejdet en protokol vedrørende dette emne, »der blev godkendt af sagsøgeren«, og denne protokol burde være offentliggjort i samme omfang som de skrivelser, Kommissionen i henhold til sit brev af 14. april 1972 erklærede sig parat til at fjerne fra sagsøgerens personlige aktsamling, dvs. indholdet af denne protokol skulle meddeles til alle de personer, der nævnes under punkt 2 i stævningens påstande; indtil nu har alene hr. Finzi og hr. Herrinck fået kendskab til omtalte brev, der har påtegningen »fortroligt«.

Kommissionen svarer, at sagsøgeren har »fået fuld oprejsning« i det omfang, han kunne forvente. Generaldirektøren for FFC har taget sagsøgerens anmodning af 7. maj 1971 om at lade de omstridte forsøg kontrollere af kompetente og redeligt indstillede eksperter til følge (jf. »den begrundede udtalelse« af 24. november 1971). Desuden er de i brevet af 14. april 1972 omtalte aktstykker blevet fjernet fra sagsøgerens personlige aktsamling. Kommissionen er parat til at tage et tilsvarende skridt med hensyn til den ovennævnte »begrundede udtalelse« såvel som ethvert andet aktstykke vedrørende sagsøgerens forsøg, som denne måtte ønske fjernet fra sin aktsamling. Kommissionen er desuden parat til at meddele de under andet punkt i påstandene nævnte personer indholdet af den del af brevet af 14. april 1972, der begynder og slutter med ordene »som konklusion på sin undersøgelse...« og »af 7. juli 1971«, på betingelse af, at sagsøgeren erklærer sig indforstået hermed.

Da de pågældende forsøg ikke var omfattet af FFC's officielle programmer, kunne den manglende anerkendelse af deres pålidelighed ikke udgøre et klagepunkt for sagsøgeren. Kommissionen var for øvrigt, selv om det havde forholdt sig anderledes, ikke forpligtet til offentligt at »anerkende« kvaliteten af en tjenstemands arbejde.

Ved at anmode om en undersøgelse af disse forsøg ved eksperter har sagsøge-

ren erkendt, at de af Malvicini fremsatte »beskyldninger« »vedrører hans fremgangsmåde ved udførelsen af forsøgene og ved dragningen af konklusionerne, og at de som følge heraf udelukkende vedrører den videnskabelige analyse af forsøg og videnskabelige arbejder, hvor retten til at fremsætte kritik ikke alene må betragtes som tilladt men også som et fundamentalt element«.

Sagsøgeren svarer herpå, at Fællesskaberne, som Domstolen statuerede i sag nr. 83/63 — *Krawczynski mod Kommissionen*, Recueil 1965-2, s. 791 f — er forpligtet til at bistå sine tjenstemænd også mod angreb hidrørende fra andre tjenstemænd. Denne forpligtelse kan også udledes af princippet om »Fürsorgepflicht«, dvs. forpligtelsen til at drage omsorg for tjenstemændenes materielle og psykiske velbefindende. I det foreliggende tilfælde burde Kommissionen enten have taget visse skridt over for Malvicini eller pålagt denne at give en undskyldning.

Sagsøgeren kræver ikke, at Kommissionen anerkender rigtigheden af disse videnskabelige hypoteser eller resultater men blot, at den anerkender, at han ikke har anvendt ukorrekte metoder eller forfalsket resultaterne.

At der ikke blev indledt disciplinær forfølgning fjerner ikke kränkelsen af sagsøgerens ære, eftersom denne undladelse kan forklares med opportunitets- eller bekvemmelighedshensyn.

Kommissionens tilbud om at oplyse de personer, der er angivet i stævningen, om indholdet af bestemte passager af brevet af 14. april 1972 kan ikke betragtes som fyldestgørende. Det eneste fyldestgørende for sagsøgeren er udarbejdelsen af en skrivelse, der accepteres af begge parter, og som sendes til de personer, der er blevet skriftligt informeret om beskyldningerne fra Malvicini.

De akter, som Kommissionen i henhold til sit brev af 14. april 1972 har beordret fjernet fra sagsøgerens personlige aktsamling, dækker ikke hele sagen; også andre akter bør lide denne skæbne.

Undersøgelsen af sagsøgerens arbejde fandt sted under uacceptable betingelser. Dels burde Malvicini i betragtning af hans tidligere stillingtagen ikke have deltaget i undersøgelsen; dels burde sagsøgeren have haft tilladelse til at deltage i mødet og til at opfordre nogle af ham selv valgte personer til at være medlemmer af udvalget. Dettes begrundede udtalelse, der i øvrigt ikke engang blev bekendtgjort for sagsøgeren, kunne ikke udgøre et svar på hans notat af 7. maj 1971 og tog navnlig ikke stilling til beskyldningen om forfalskning; udvalget var udelukkende beskæftiget med spørgsmålet om, hvorvidt der skulle gives tilladelse til offentliggørelsen af den af sagsøgeren forelagte tekst. Hvad angår det anbringende, at det omtvistede arbejde ikke var omfattet af arbejdsprogrammet, fremsætter sagsøgeren de samme indsigelser herimod, som han gjorde gældende med hensyn til det tredje punkt i sine påstande (jf. nedenfor under 2). Han tilføjer, at det, hvis denne påstand skulle være rigtig, er forbløffende, at Malvicini har beskæftiget sig med udførelsen af det nævnte arbejde og har rejst beskyldninger herom mod sagsøgeren.

Kommissionen svarer, at bistandspligten ifølge vedtægtens artikel 24 ikke er ubegrænset; det er nødvendigt, at »de ærerørige beskyldninger i deres kerne og hvad angår realiteten kan betragtes som faktisk eksisterende«. Den mener, at den kun er forpligtet til at anerkende, at »sagsøgeren ikke med vilje har forfalsket forsøgene og resultaterne heraf«, hvis Domstolen skulle finde, at de forhold, som førte til de påståede »ærerørige beskyldninger«, ikke var rigtige.

I sin stævning har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 14. april 1972, og har udtrykkeligt gentaget kravet om, at Kommissionen anerkender pålideligheden af de forsøgsresultater, han havde nået. Hvis sagsøgeren havde ønsket at ændre sin påstand i denne henseende, ville det påhvile Domstolen at tage en

delvis tilbagetrækning af de i stævningen fremsatte påstande i betragtning.

Kommissionen har ikke og har aldrig haft til hensigt at gøre Malvicinis beskyldninger, hvad angår Guillots forfalskninger af forsøgene, til sine.

Kommissionen mener, at sagsøgerens indbringelse af sagen for en strafferetlig instans i det foreliggende tilfælde udgør en passende foranstaltning.

2. *Vedrørende det tredje punkt i stævningens påstande (sagsøgerens genoptagelse af sine forsøg)*

Sagsøgeren oplyser, at hans påstand ikke går ud på at opnå en ny tilladelse men på at blive sat i stand til at genoptage det arbejde, der blev påbegyndt i 1968.

Ved at forbyde sagsøgeren at fortsætte sine forsøg overtrådte Malvicini sine beføjelser.

Faktisk havde denne ikke ansvaret for dette arbejde, der henhørte under »Den biologiske Afdeling« i Bruxelles og ikke under FFC. Under disse omstændigheder er den begrundelse, der blev givet i brevet af 14. april 1972 vedrørende det pågældende punkt, inadækvat; den var i øvrigt delvis urigtig, da generaldirektøren for FFC ikke havde truffet nogen beslutning vedrørende det nævnte arbejde.

Selv under forudsætning af, at Malvicini havde haft beføjelse til at træffe ovennævnte beslutning, var denne et udslag af magtfordrejning. Den tilsigtede at påføre sagsøgeren en tilsloret sanktion og blev truffet under omstændigheder, der var i strid med tjenestens interesser. Dels var fortsættelsen af de nævnte forsøg faktisk af afgørende betydning for institutionen og dels »har den forudselige reduktion af beskyttelsestjenestens aktiviteter ført hr. Hanninck til at lade nogle af denne tjenestegrens tjenestemænd deltage i arbejdet i andre af FFC's tjenestegrene«.

Kommissionen finder, at det tredje punkt i påstandene bør afvises på grund af præklusion og manglende retlig interesse:

— Malvicinis beslutning om at forbyde sagsøgeren at fortsætte det omtvistede arbejde er dateret den 9. juli 1971. I de tre herpå følgende måneder indbragte sagsøgeren hverken søgsmål eller administrativ klage. Brevet af 14. april 1972, der var en ren bekræftelse og ikke indeholdt noget retligt eller faktisk nyt, kunne ikke begrunde en ny klagefrist.

— Den ovennævnte beslutning indeholdt ikke noget klagepunkt for sagsøgeren i vedtægtens forstand, da ingen tjenestemand kan gøre krav på at få betroet bestemte funktioner, forudsat institutionen tildeler ham et arbejde, der svarer til hans lønklasse. Ved delvis at ændre de pligter, der midlertidigt var betroet ham, gjorde Kommissionen brug af sin suveræne skønsbeføjelse.

Den nærværende påstand savner også grundlag. Det arbejde, der i 1971 blev betroet sagsøgeren, og som blev beskrevet i arbejdsoversigt nr. 111-04/71 — der i kopi er bilagt stævningen — omfattedes — ikke af FFC's arbejdsprogram for det pågældende år og blev heller ikke indføjet i arbejdsprogrammet for 1972. Under disse omstændigheder var det ikke berettiget, at sagsøgeren krævede tilladelse til at fortsætte de pågældende forsøg. Det fremgår i øvrigt klart af den pågældende arbejdsoversigt, at det kun drejede sig om »undersøgende forskning«.

Ved sin opførsel har sagsøgeren selv (ved sit notat af 6. juli 1971 til Malvicini og notatet af 8. november 1971 til Caprioglio) anerkendt FFC-myndighedernes beføjelser vedrørende sagen. Denne beføjelse eksisterede faktisk, da det pågældende arbejde var blevet betroet FFC af ledelsen for »Den biologiske Afdeling«, og skulle udføres i forbindelse med andre projekter, som FFC var pålagt. Denne institutions hierarkiske struktur ændres ikke, fordi den skal udføre arbejde, der henhører under

aktivitetskontoen for et program, der ikke direkte er betroet FFC.

Den påståede magtfordrejning foreligger ikke, hvilket fremgår såvel af den begrundelse, der blev givet for ordren til at ophøre med forsøgene (nødvendigheden af at lave en opgørelse), som af de senere afgørelser og begivenheder. Der blev ikke indledt nogen disciplinær forfølgning mod sagsøgeren, hvis arbejde blev underkastet en rent videnskabelig undersøgelse.

Sagsøgeren bestrider gyldigheden af anbringenderne vedrørende afvisning af det tredje punkt i påstandene:

— Notatet af 9. juli 1971 indebar ikke noget forbud men »en rent foreløbig beslutning om suspension af arbejdet«. Det er tvivlsomt, om en sådan foranstaltning kan være genstand for en administrativ klage eller et søgsmål. Under alle omstændigheder kan en administrativ klage eller et søgsmål altid antages til realitetsbehandling, efter at den endelige afgørelse er truffet.

— Malvicinis beslutning kunne kun gælde året 1971; faktisk var de faciliteter (personelle, budgetmæssige osv.), der var angivet i arbejdseddelen for det pågældende arbejde, af budgetmæssige grunde kun forudsat for et år. Nærværende klage omhandler derimod hovedsagelig fremtiden.

— Afgørelsen af 14. april 1972 var ikke nogen ren bekræftelse af Malvicinis beslutning. Som begrundelse for afslaget på at tillade sagsøgeren at fortsætte sit arbejde gøres det i afgørelsen gældende, at arbejdet ikke officielt omfattedes af FFC's arbejdsprogrammer, mens Malvicini anvendte en anden begrundelse.

— Da den af Malvicini truffne beslutning er bekræftet med inkompetence og magtfordrejning, henhører spørgsmålet, om sagsøgeren kan kræve at få tilladelse til at fortsætte sit arbejde,

ikke under spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling men derimod under realiteten.

- En videnskabelig tjenestemand kan gøre krav på, at hans arbejde ikke blot begrænses til rutinearbejde, men at han derimod får tilladelse til at drive forskning, der muliggør, at han kan forøge sin viden og erfaring; hvis det var anderledes, ville tjenestemandens karriere ødelægges uigenkaldeligt. For øvrigt forpligter tjenestemandsvedtægtens artikel 24 i den udførelse, den har med virkning fra 1. juli 1972, Fællesskaberne til at »give tjenestemanden mulighed for at videreuddanne sig fagligt«.

Hvad angår realiteten er det ufatteligt, at arbejde, der er omtalt på en arbejdsseddel, og hvortil der er bevilget materielle faciliteter, en medarbejderbistand og pengemidler, ikke var omfattet af FFC's arbejdsprogram.

Den påståede inkompetence fremgår imidlertid af følgende omstændigheder. Fra begyndelsen af 1971 henhørte FFC på den ene side og direktoratet »Den biologiske Afdeling« på den anden side under to forskellige generaldirektorer. »Den biologiske Afdeling« omfatter en biologisk tjenestegren, der er beliggende i Ispra, og som bliver betroet visse arbejder, blandt andet de her omhandlede. Det nævnte direktorat, der delvis har sæde i Bruxelles og delvis i Ispra har eneansvaret for udførelsen og kontrollen med dette arbejde.

Kommissionen kan ikke udlede noget af, at sagsøgeren henvendte sig til Caprioglio og Malvicini. Spørgsmålet, hvilken myndighed sagsøgeren er undergivet, må løses objektivt og ikke på grundlag af sagsøgerens subjektive vurdering. Sagsøgeren henhørte hierarkisk fortsat under FFC, selv om han arbejdede for den biologiske tjenestegren.

Hvad angår magtfordrejningen vil det velbegrundede i et sådant klagepunkt normalt kun kunne fremgå af formodninger. I det foreliggende tilfælde er dis-

se formodninger tilstrækkeligt alvorlige, eftersom det fremgår af akterne i nærværende sag såvel som af akterne i den tidligere af sagsøgeren indbragte klage (jf. ovenfor I, 5), at sagsøgeren »var genstand for [Malvicinis] uforsonlige fjendskab«.

Kommissionen svarer, at der ikke i det foreliggende tilfælde eksisterer bestemte, objektive og samstemmende indicier for en modvillig indstilling. Kommissionen finder, at den i tilstrækkelig grad har skaffet bevis for, at Malvicinis synspunkt, der var motiveret af tvivl om gyldigheden af de af Guillot opnåede forsøgsresultater, fra et vist tidspunkt blev delt af adskillige andre personer.

Arbejdssedlerne kan ikke medføre en ændring i tjenestemandenes tilknytning. Den af sagsøgeren fremlagte arbejdsseddel blev udarbejdet med henblik på udførelsen af undersøgende forskning. Kommissionen har konstateret, at arbejdet faldt uden for arbejdsprogrammet. Den har ikke til hensigt at lade tjenestemand udføre videnskabeligt arbejde, der falder uden for de arbejdsprogrammer, der er vedtaget af Rådet. Den agter derfor ikke at lade Guillet genoptage sine forsøg eller fortsætte disse, selv om det blot var med det formål at afklare, om disse konklusioner, rent hypotetisk, var rigtige.

3. Vedrørende fjerde og femte punkt i stævningens påstande (skadeserstatning)

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ved ikke klart at tage stilling til beskyldningerne fra Malvicini og ved at yde sagsøgeren en helt igennem utilfredsstillende oprejsning, har begået en tjenesteforseelse, der forpligter den til at yde sagsøgeren skadeserstatning. Kommissionen er ansvarlig for sine tjenestemandshandlinger.

Ligeledes har hindringerne for sagsøgerens videnskabelige arbejde og navnlig det forbud, han fik mod at fortsætte arbejdet, påført ham en skade, for hvilken

Kommissionen bør yde en passende erstatning.

Ifølge *Kommissionen* viser dennes indlæg vedrørende de andre punkter i stævningen klart, at den ikke har begået nogen tjenesteforseelse.

I replikken fastholder *sagsøgeren*, at den påståede tjenesteforseelse fremgår af Malvicinis hele opførsel over for ham. Han beskriver detaljeret de omstændigheder, hvoraf det fremgår, at Malvicini systematisk modvirkede eller forsøgte at modvirke *sagsøgerens* videnskabelige videreuddannelse, og at han blev ringere behandlet end sine kolleger i tilsvarende stillinger hvad angår tilladelse til studierejser eller ophold, arbejdsfaciliteter og forfremmelser såvel som lønforhøjelse og ydelse af præmier for særlig tjenesteindsats.

4. *Vedrørende de yderligere påstande, der er fremsat i replikken (jernelse af visse akter fra sagsøgerens aktsamling; Domstolens undladelse af at tage disse akter i betragtning)*

Sagsøgeren gør gældende, at de akter, der som bilag 10 og 16 er vedlagt svarskriftet (Malvicinis skriftlige bemærkninger af 23. november 1971, den begrundede udtalelse af 24. november 1971), har en ærerørig karakter og i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 26 hverken er blevet meddelt ham eller underskrevet af ham. De kan derfor ikke gøres gældende mod ham.

IV — Den mundtlige forhandling

Efter afslutningen af skriftvekslingen har Domstolen (anden afdeling) anmodet Kommissionen om at præcisere grundene til, at den ikke har efterprøvet velbegrundetheden af beskyldningerne fra Malvicini.

Det svar, som Kommissionen afgav i retsmødet, kan sammenfattes således:

Kommissionen undlod uddybningen af forskellige grunde: akterne vedrørende forfalskningsagen, rapporterne om Guillots tidligere arbejde og den begrundede udtalelse vedrørende den artikel, der blev givet tilladelse til at offentliggøre, foranledigede tilsammen FFC's ledelse til ikke at gå længere med undersøgelsen af sandheden. Man stoppede simpelthen undersøgelsen på dette punkt, hvilket måske var en utilfredsstillende løsning men passende i det foreliggende tilfælde.

Kommissionen er desuden af den opfattelse, at der, for at der kan være tale om en tjenesteforseelse, må foreligge en bevidst fejlagtig handling fra Kommissionens side, beregnet på at skade en eller anden. Kommissionen valgte den løsning ikke at gøre noget ved blot at stoppe undersøgelserne netop for at undgå at skade nogen.

Advokat Slusny har procederet for *sagsøgeren* og hr. Pincherle for Kommissionen.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i det offentlige retsmøde den 21. juni 1974.

Præmisser

- 1 *Sagsøgeren* har ved klage, indbragt den 25. juli 1972, nedlagt påstand om annullation af afgørelsen af 14. april 1972 om afslag på *sagsøgerens* klage af 3. januar 1972, hvorved han anmodede om (i) tilbagetrækning af visse beskyldninger mod ham fra sin overordnede, Malvicini, (ii) annullation af

afgørelsen om ikke at tillade ham at fortsætte sine forsøg og (iii) skadeserstatning på grund af de mod ham fremsatte beskyldninger såvel som forbudet mod at fortsætte arbejdet.

Vedrørende første og andet punkt i påstandene

- 2 Sagsøgeren påberåber sig den grundregel, der forpligter arbejdsgiveren til at beskytte sine ansatte, såvel som artikel 24, stk. 1, hvorefter der påhviler Fællesskabet en bistandspligt, såfremt en tjenestemand bliver offer for visse forbrydelser.
- 3 Bortset fra de pligter, der i medfør af vedtægtens artikel 24 påhviler administrationen, følger det af almindelige retsprincipper og af principperne for god forvaltning, at administrationen i tilfælde af alvorlige beskyldninger fra en tjenstemands overordnede vedrørende tjenstemandens faglige hæderlighed ved udøvelsen af sin tjeneste træffer enhver nyttig foranstaltning for at konstatere, om beskyldningerne er begrundede;
- 4 hvis det herefter viser sig, at beskyldningerne ikke er berettigede, påhviler det administrationen at afvise dem og tage ethvert skridt for at genoprette det skadede omdømme;
- 5 under alle omstændigheder påhviler det administrationen at undgå en ikke strengt nødvendig offentliggørelse af beskyldningerne.
- 6 Det står i det foreliggende tilfælde fast, at der blev fremsat en alvorlig beskyldning mod sagsøgeren af Malvicini;
- 7 efter at have anmodet sagsøgeren om oplysninger vedrørende de omtvistede forsøg med henblik på at undersøge, om der skulle indledes disciplinær forfølgning mod ham, besluttede Kommissionen ved generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter i Ispra endeligt ikke at indlede disciplinær forfølgning mod sagsøgeren;

- 8 denne beslutning blev først meddelt sagsøgeren i Kommissionens svar af 14. april 1972, hvorved hans administrative klage blev afvist.
- 9 Sagsøgeren anmodede i sin klage af 3. januar 1972 Kommissionen om, »at beskyldningerne . . . skriftligt trækkes tilbage med en undskyldning og med anerkendelse af pålideligheden af de forsøgsresultater, jeg har nået . . .«;
- 10 selv om denne klage ikke er formuleret helt heldigt, må den dog i betragtning af sagsøgerens notat af 8. november 1971, i henhold til hvilket han »ønsker besked om resultatet af denne undersøgelse, der har stået på siden maj måned . . . og om, hvilken beslutning De har truffet«, fortolkes som en anmodning til Kommissionen om, at den indleder en undersøgelse, og i tilfælde af, at beskyldningerne om uhæderlighed ikke viser sig begrundede, trækker disse tilbage;
- 11 Kommissionen må ved i brevet af 14. april 1972 ikke udtrykkeligt at have svaret på realiteten i anmodningen, anses for at have truffet beslutning om afslag på at foretage en undersøgelse;
- 12 Kommissionen har ved ikke at tage alle nødvendige skridt til at undersøge velbegrundetheden af Malvicinis beskyldninger mod sagsøgeren og helt specielt ved ikke at gennemføre en endelig undersøgelse overtrådt sine forpligtelser over for sagsøgeren;
- 13 ved ikke at træffe nødvendige foranstaltninger til at undgå en offentliggørelse af de pågældende beskyldninger, der ikke var strengt nødvendig, har den skærpet denne overtrædelse;
- 14 herefter må Kommissionens afslag på at foretage undersøgelsen annulleres.
- 15 I stævningen har sagsøgeren anmodet Domstolen om at beordre vidneførsel til efterprøvelse af sagens omstændigheder og fremlagt en liste over vidner;
- 16 i sit svarskrift har Kommissionen fundet, at sagsøgerens anmodninger er »ubegrundede og følgelig uberettigede«;

- 17 i duplikken har Kommissionen nedlagt påstand om, at Domstolen »beordrer de nødvendige foranstaltninger truffet med henblik på, at omstændighederne vedrørende forsøgene den 28., 29. og 30. april 1971 kan blive undersøgt af en ekspert, som skal analysere alt det rent videnskabelige materiale fra sagsøgeren og Malvicini«;
- 18 efter retsmødet har Kommissionen fornyet dette tilbud om at forelægge de videnskabelige spørgsmål for en ekspert.
- 19 Kommissionen har således under hele sagen bestridt sagsøgerens påstande;
- 20 sagsøgerens klagepunkt, der på ny er præciseret i retsmødet, består i, at Kommissionen intet har gjort og således har skabt et problem, som med tiden er blevet mere og mere alvorligt;
- 21 det må derfor præciseres, at den undersøgelse, som Kommissionen burde have foretaget, skulle have haft til formål at efterforske eksistensen af beviser, der kunne berettigede beskyldningerne mod sagsøgerens hæderlighed;
- 22 som følge af annullationen af Kommissionens afslag må Kommissionen nu opfylde denne pligt så hurtigt som muligt.

Vedrørende det tredje punkt i påstandene

- 23 Sagsøgeren gør gældende, at beslutningen om at forbyde ham at fortsætte sine forsøg er et udslag af magtfordrejning, da den tilsigtede at påføre ham en tilsløret sanktion.
- 24 Over for denne påstand rejser Kommissionen indsigelse om afvisning på grund af præklusion;
- 25 da Malvicinis beslutning af 9. juli 1971 forbød sagsøgeren at fortsætte sit arbejde, og da sagsøgeren ikke indbragte en administrativ klage inden for

3 måneder fra denne dato, skulle Kommissionens svar på hans administrative klage kun være en ren bekræftelse af den tidligere beslutning.

- 26 Alene en endelig stillingtagen fra den kompetente administrative myndighed får de fastsatte frister til at løbe;
- 27 den 8. november 1971 bad sagsøgeren generaldirektør Caprioglio om at tage endelig stilling i denne henseende;
- 28 på grund af generaldirektørens tavshed henvendte sagsøgeren sig inden for de fastsatte frister, den 3. januar 1972 til Kommissionen om en endelig stillingtagen;
- 29 indsigelsen om afvisning må herefter forkastes.
- 30 Den oprindelige beslutning fra Malvicini om at suspendere en del af sagsøgerens pligter kan fornuftigvis ikke adskilles fra de samtidige beskyldninger mod ham for uhæderlighed;
- 31 selv om en sådan beslutning dengang var berettiget for varigheden af den af generaldirektøren indledte undersøgelse, har det forhold, at undersøgelsen ikke blev ført til ende, frataget beslutningen en del af dens berettigelse;
- 32 den omstændighed, at Kommissionen bekræftede beslutningen om at forbyde sagsøgeren at fortsætte sine forsøg uden udtrykkeligt at henvise til beskyldninger om uhæderlighed er ikke tilstrækkeligt til at fjerne indtrykket af, at denne beslutning på grund af dens opretholdelse må sidestilles med en disciplinær sanktion og ikke med en midlertidig suspension i undersøgelsesperioden;
- 33 den af Kommissionen påberåbte grund til at forbyde sagsøgeren at fortsætte sit arbejde, hvorefter dette arbejde ikke omfattedes af arbejdsprogrammet for Det fælles Forskningscenter, forklarer ikke, hvorfor den årlige oversigt vedrørende sagsøgerens arbejde i så fald foreskrev udførelse af disse funktioner for hele 1971, ligesom han havde udført dem i hele det foregående år;

- 34 under disse omstændigheder må Kommissionens afgørelse vedrørende dette punkt annulleres.

Vedrørende det fjerde punkt i påstandene

- 35 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte dømmes til at betale ham et beløb på 100 000 bfr. for økonomisk og ikke-økonomisk skade, der skyldes afslaget på skrifteligt at tilbagetrække Malvicinis beskyldninger såvel som afslaget på at anerkende gyldigheden af de forsøgsresultater, han er kommet til;
- 36 så længe udfaldet af de foranstaltninger, som påhviler Kommissionen, ikke foreligger, kan Domstolen ikke træffe afgørelse om dette krav.

Vedrørende det femte punkt i påstandene

- 37 Sagsøgeren har desuden nedlagt påstand om 100 000 bfr. for økonomisk og ikke-økonomisk skade, der skyldes Kommissionens udtrykkelige afslag på sagsøgerens anmodning om tilladelse til at genoptage sit arbejde og sine forsøg;
- 38 det viser sig, at sagsøgeren ikke har lidt nogen økonomisk skade på grund af afslaget på tilladelse til at genoptage arbejdet og forsøgene;
- 39 enhver ikke-økonomisk skade er genoprettet tilstrækkeligt ved annullationen af dette afslag.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

- 41 da Kommissionen i alt væsentligt ikke har fået medhold i sine påstande, må den dømmes til at afholde sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Kommissionens afslag på sagsøgerens anmodning af 3. januar 1972 om, at den foretager en undersøgelse for at efterprøve beskyldningerne for uhæderlighed mod sagsøgeren fra dennes overordnede, annulleres.
2. Kommissionens udtrykkelige afslag på sagsøgerens anmodning af 3. januar 1972 om tilladelse til at genoptage sit arbejde og sine forsøg i henhold til arbejdssedlen III-4-01/1971 annulleres;
3. inden for rammen af nærværende sag forkastes det fjerde punkt i påstandene;
4. det femte punkt i påstandene forkastes;
5. sagsøgte dømmes til at afholde sagsomkostningerne.

Sørensen

Kutscher

Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

M. Sørensen
Formand for anden afdeling